

— Jaz ti bom vže dala, kva? V kraj!“ hiti se kregat pastiričica.

V tistem trenutji se začuje tudi votli glas sivkiu: „mu-u“.

— No, še ti se mi posmehuj sivka! Le počaki! Aló, v kočó!

Čopastej jarici se še tudi ne mudi. Še brska po tleh in stoče po kurje. In uzrok ima stokati. Njene sestrice jo sovražijo in preganjajo. Nikoli ne sme prenočevati mej njimi. Milosrčna pastiričica jo ima pa vender najraje. Vsak večer jo vzame v svoje naročje in posadi v koči na poličico pod sklednikom.

Pa še koliko takih skrbi in opravil ima deklica pastiričica. In vse opravi in vse poskrbi vsak večer in vsako jutro, dokler ne potekó spet dnevi življenja na planinah za jedno leto — — —

—c.

Kdo je naučil ptičice peti?

(Iz „Kukátka“ V. Kosmáka, preložil Borodinov.)

Tal sem v gozdu za majnikovega jutra oprt ob star javor. Listje na drevesih se je stoprav razvijalo iz popkov. Solnce je moglo sijati vže z vsemi žarki na vzpomládno-zeleno travo, na beli pljučnik in višnjave gluhe vijolice — in je tudi sijalo tako jasno in polno, da se je vsa rôsa blestela v njegovem lesku.

In nad menoj na vejah in mladikah, to vam je bilo piskanja in žvižganja, evrčanja in kúkanja, ukanja in gruljenja, smehú in vriskanja in vrhu tega še toliko sladkih in žalnih glasov, da sem kar omamljen zatisnil oči in kakor v sanjah poslušal to čarobno godbo.

„Oj ti, moj Bog!“ vzkliknol sem, „kako krasen je tvoj svet!“

In šel sem dalje po prekrasnem gozdu in koder sem hodil, povsod so pokukavala na me zvedavo črna očesca in pozdravljali so me sladki glasovi. Ustavim se pri mladem ptičku: „Kje, prosim te za Božjo voljo, mili moj ptiček, vzal si ta prekrasni spev? Saj mi veselja kar srce poskakuje.“

„Gospodič,“ zagostoli ptiček, „tega me je naučil moj oče.“

Ptičkov oče je sedel zraven na veji. Zaslišavši najin pogovor, prikima prijazno z glavo ter zažgoli: „Dà, dà, jaz sem ga naučil.“

„Kdo je pa tebe?“

„Mene je naučil tudi moj oče, — a temu je vže davno — davno!“

„In kdo je naučil tvojega očeta?“

„Ded — in od tega je pa vže cela večnost. Dalje nazaj ne pomne več nikdo.“

Na bližnjem drevesu je sedel star, osivel škvorec, resno in mirno povešajoč glavo. Pri zadnjih ptičkovih besedah nagne glavo na našo stran, kakor oglušel človek, in privzdignovši ponosno peroti, odprè oglodan svoj kljun ter pravi počasi s hripavim glasom: „Ni res, da dalje nazaj ne pomni nikdo! Ti vedno blebetaš. Jaz pomnim in vem, kako in kaj je bilo od početka. Poslušajte, da bodete znali.“

In škvorec si otáre kljun ob peroti, kakor kak govornik, ki si obriše usta z ruto, predno začne govoriti, ter jame pripovedovati tako-le:

„Ko je gospod Bog ustvaril ta svet, kričali so na početku vsi ptiči, kakor je kateri znal, kakor jim je kljun vzrastel. Letali so sem ter tja, skakali po vejah, radovali se, — ali v tem njihovem kriku in vršenji ni bilo nikake krasote, nikake nežnosti. Hvalili so sicer Boga, da jih je djal v tako krasen svet ali ta hvala ni bila blagoglasna in tudi Bogu ne po godu. Zdaj si misli Bog: „Naučim jih peti!“ in kar je mislil, to je storil. Nekega krasnega jutra slišijo ptiči s travnika tja gori nekaj tako sladkega, da jim kar sape zmanjkuje. Ne vedó, kaj bi to bilo? Pogledajo doli in vidijo tri angelje, ki godejo in godejo takó sladko, takó milo, da še nihče, odkar je živ, take prijetne godbe ni slišal in je tudi slišal ne bode nikdar, razven óni, kdor pride v raj, od koder so ti trije angelji prileteli. Ves gozd je takrat utihnil in poslušal strmeč to rajsko godbo.

Angeljci dogodejo ter kličejo ptičkom: „Ne bojte se in priletite bliže. Ako vam je drago, naučimo tudi vas peti.

Sraka se porogljivo zasmee in pravi skromnemu slavcu: „Le leti tja, ti sivec in uči se, da bodeš jedenkrat pameten. Jaz godcem ne verujem ničesar, ker se vsi trije lažejo,“ to rekši, odleti.

Tihi in véрни slavček, takrat mej ptiči še zaničevan, vzletí prvi in sede jednemu angelju ravno na ramena. Drugi ptiči leté za njim. Ta sede bliže, drugi zopet dalje, nekateri so ostali na drevesih, — kakor se je kateremu najboljše zdelo. In angelji začnó peti, da se je razlegalo na daleko in široko po gozdu in gozd same krasote niti poznati ni bil.

Pisana šoja, ponosni fazan in krasna papiga pravijo: „Čemu potrebujemo mi takega petja?“ in odleté. — Vrabee videč iz daleka rudeče črešnje, pozabi petje in zleti na nje; ž njim je odletelo še več ptičev.

In glejte: óni ptiči, ki so bili odleteli, niso se naučili peti; óni pa, kateri so poslušali, peli so od te dôbe takó krasno, da se je po vsem gozdu razlegalo in véрни slavček, ki je kar na besedo verojel in sedel najbliže, poje še danes slajše, nego vsi drugi ptiči. On se je največ naučil iz raja. Kdor nas tja pride in bode slišal angelje peti, spozna, da govorim resnico. A vi, mladiči, starcem ne verojmete ničesar!“ — Škvorec strese glavo, sklóne jo ter začne zopet premišljevati.

Mula in muha.

(Basen.)

Mula je v klanec počasi voz vlekla, a muha se je na ôje vsela ter jo jela priganjati: „Gani, se gani! — hitreje vózi, ako ne, opikam te s svojim želom po vsem vratu.“ — „Za tvoje besede se pač ne brigam,“ odgovori mula, „a ónega se bojim, ki spredaj na vozu sedi ter z jedno roko vitek bič vihiti, z drugo pa uzdo nateguje. Pusti torej to neslano pretenje, kajti vže sama vem, kdaj mi je pohiteti, kdaj vzdržati korak, da se oddahnem.“

Videti je, da ta basen na óne méri, ki se v stvari mešajo, o katerih nimajo nobene besede.

Ph.

